

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 16 marca 2016 r. w sprawie T-586/14, Xinyi PV Products (Anhui) Holdings Ltd/Komisja Europejska, wniesione w dniu 26 maja 2016 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-301/16 P)

(2016/C 270/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche, L. Flynn, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Xinyi PV Products (Anhui) Holdings Ltd

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu (czwarta izba) z dnia 16 marca 2016 r., doręzonego Komisji w dniu 17 marca 2016 r. w sprawie T-586/14 Xinyi PV Products (Anhui) Holdings Ltd/Komisja Europejska;
- oddalenie pierwszej części zarzutu skargi w pierwszej instancji jako bezzasadnej;
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi w zakresie drugiej części zarzutu oraz w zakresie od drugiego do czwartego zarzutu skargi w pierwszej instancji;
- zastrzeżenie orzekania o kosztach postępowania w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym dla orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że wyrok, od którego się odwołano, powinien zostać uchylony na następujących podstawach:

Po pierwsze, Sąd dokonał błędnej wykładni pojęcia „przejścia od byłego nierynkowego systemu gospodarki” z art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009⁽¹⁾ z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej. Zarzut ten obejmuje pięć części:

- Część pierwsza: Środki wdrażające pięcioletni plan zostały przejęte z dawnej nierynkowej gospodarki;
- Część druga: Wspieranie strategicznych sektorów gospodarki („picking winners”) nie stanowi uzasadnionego celu w gospodarce rynkowej;
- Część trzecia: Subsydia w gospodarce rynkowej nie są udzielane bez względu na cel, lecz są związane z daną inwestycją;
- Część czwarta: Oceniane środki nie są porównywalne z bezprawną i sprzeczną z rynkiem pomocą państwa, którą możemy zauważyć w Unii;
- Część piąta: Błędna wykładnia pojęcia „gospodarka nierynkowa”.

Po drugie, wyrok obarczony jest wadą w postaci braku uzasadnienia oraz w postaci sprzecznego uzasadnienia.

Po trzecie, Sąd dopuścił się kilku nieprawidłowości proceduralnych:

- Część pierwsza: Sąd orzekł w kwestii, odnośnie do której nie miał jurysdykcji (*ultra vires*), naruszył zasadę, iż przedmiot postępowania jest określony żądaniami stron, i naruszył art. 21 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz art. 44 ust. 1 i art. 48 ust. 2 regulaminu postępowania przed Sądem, w brzmieniu obowiązującym w chwili wniesienia skargi w pierwszej instancji;
- Część druga: Komisja nie została wysłuchana w kwestii rzekomej porównywalności pomocy państwa, wspomnianej w wyroku i zacytowanej w pkt 66 z ocenianymi środkami;
- Część trzecia: Sąd nie odpowiedział na argumenty Komisji w przedmiocie definicji „gospodarki nierynkowej”.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 30 maja 2016 r. – American Express Co./The Lords Commissioners of Her Majesty's Treasury

(Sprawa C-304/16)

(2016/C 270/37)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: American Express Co.

Strona pozwana: The Lords Commissioners of Her Majesty's Treasury, Diners Club International Limited, MasterCard Europe S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wymóg, o którym mowa w art. 1 ust. 5 i art. 2 pkt 18 rozporządzenia (UE) 2015/751⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie opłat interchange”), iż trójstronny system kart płatniczych, który wydaje instrumenty płatnicze oparte na karcie wraz z partnerem w ramach co-brandingu lub za pośrednictwem agenta, uznaje się za czterostronny system kart płatniczych – ma zastosowanie jedynie w zakresie, w jakim partner w ramach co-brandingu lub agent działają w charakterze „wydawcy” w rozumieniu art. 2 pkt 2 i motywu 29 rozporządzenia w sprawie opłat interchange (czyli jeżeli partnera lub agenta łączy stosunek umowny z płatnikiem, na podstawie którego dostarcza on płatnikowi instrumentu płatniczego służącego do inicjowania i przetwarzania transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę)?
- 2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie 1, czy art. 1 ust. 5 i art. 2 pkt 18 rozporządzenia w sprawie opłat interchange są nieważne, w zakresie, w jakim stanowią one, iż porozumienia takie uznaje się za czterostronny system kart płatniczych, z uwagi na:

(a) brak uzasadnienia zgodnie z art. 296 TFUE;